

ירושלים הנצורה

סנדלר דניאל (דני)

עליתי על הספינה בעת שהותקנו בה הדרגשים לשיכונם של המעפילים שבועיים לפני הפלגתה. בעת העמסת המעפילים האזנתי במקלט לתחנת "קול המרי", ששידרה חדשות מהארץ. הידיעה המרכזית היתה נפילת הל"ה בדרך לגוש עציון. ביניהם היו שני בני כיתתי. באמצע ההעמסה החלה סערה בים ואחת מסירות הגומי התהפכה על המעפילים שבה. נאלצנו להפסיק את הפעולה ולהפליג לעומק הים, לפני שכל המעפילים המתוכננים עלו לספינה. הוחלט להעמיסם למחרת בנמל דרומי יותר.

הפלגנו כשלפתע נשמעו מבטן האוניה צעקות. משה "סיילור" אחד הימאים המלווים, ירד לברוק מה קרה. הסתבר שהסערה האיצה את חבלי הלידה של אחת המעפילות הצעירות, שהיתה בחודש השביעי להריונה. היולדת הועלתה לקבינה של הצוות, הושכבה על שולחן האוכל (חדר החולים עדיין לא היה ערוך לקליטה) והתהליך החל. מאחר והרופא עדיין לא עלה על הספינה בעת ההעמסה הראשונה, לא נותר לנו אלא לקבל את הרך הנולד בכוחות עצמנו. את האחריות לקח על עצמו משה דפני, שאמנם עדיין לא יילד מעולם, אבל טען שהיה רפתן ביגור והוא מתמצא בהמלטות. ליתר בטחון העלה יהודה'לה (יהודה צפתי ז"ל - מפקד האוניה) מבטן האוניה אישה "מבוגרת" (כבת 45 שנה), שנראה שכבר עברה בעצמה כמה לידות. היא נתנה הוראות למשה המיילד. למרבה המזל נולדה תינוקת יפהפיה, שנתתי לה את השם גליה, כי נולדה על הגלים. גליה היא היום אם לשני ילדים גדולים וחייה בבת גלים שבחיפה.

כשהגיעה הספינה קרוב לארץ קיבלתי באלחוט את שמה הרשמי "ירושלים הנצורה". האוניה לוותה כמה ימים לפני מועד הנחיתה על ידי מטוס ושתי משחתות בריטיות, כשלבסוף הורדו על סיפונה חיילים בכומתות אדומות (ה"כלניות"). שני מאבטחי תא האלחוט העמיסו את מכשירי הקשר היפים וזרקום לים התיכון.